

ТОМАС КУК

КАКВО ПРЕДЛАГАШЕ ТЯ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

— Май ще излезе опасна жена — каза приятелят ми.

Той не беше седял с мен в бара предната вечер, не я беше видял да си тръгва, нито пък ме бе засякъл да я следвам.

Отпих глътка водка и погледнах през прозореца. Следобедната светлина навън сигурно си беше същата като всеки друг път, но на мен вече ми се струваше различна.

— Май да — отвърнах.

— И какво точно се случи?

Ето какво: Бях в бара. Беше два през нощта. Хората около мен бяха като записи от „Мисията невъзможна“, но без мисията, само с предупреждението, че ще се самоунищожат. Едва ли не го чуваш как звучи в главите им — сурово и упорито като онази китайска поговорка: „Ако продължиш по пътя, по който си поел, ще стигнеш дотам, накъдето си тръгнал“.

Накъде бяха тръгнали те? Ами пак натам, струва ми се. Щяха да си допият питието, да приключат вечерта, да избутат седмицата и така... Докато накрая издъхнат като скотове, съсипани от дълга, усилна работа, сковани от изтощение, смазани под товара. Най-гадното беше, поне според мен, че този бар беше модел на света, а неколцината от постоянното присъствие в него — един вид дубльори на нас, останалите.

Бях описвал тези „нас“ роман след роман. И винаги с мрачни краски. Книгите ми нямаха щастлив край. Героите ми бяха все изгубени и безпомощни, дори и умниците... особено умниците. Всичко при тях бе напразно и мимолетно. Чувствата им вехнеха бързо. Малко неща имаха значение, и то само защото ние им го придавахме, като настоявахме, че е редно да бъде така. Ако ни трябваша доказателства — измисляхме си ги. По мое мнение съществуват три вида хора: такива, които мамят другите, такива, които мамят себе си, и такива, които осъзнават, че през живота си ще срещат само хора от първите две категории. Себе си, разбира се, поставях твърдо в последната категория — единствен член на собствения си клуб, единственият, който осъзнаваше, че да виждаш нещата напълно осветени е все едно да попаднеш в най-черния възможен мрак.

И така, обикалях улиците и баровете и бях, в собствените си очи, единственият човек на земята, който няма какво ново да научи.

Сетне внезапно през вратата влезе тя.

Беше направила само една отстъпка пред черното — наниз малки бели перли. Всичко друго — шапката, роклята, копринените чорапи, обувките, малката чантичка... — всичко друго беше черно. И така, на пръв поглед сякаш бе влязла в образа на опасната жена от черно-белите филми — широкопола шапка, дискретно скриваща едното око, високи токчета, потракващи по мокри от дъжда улици, чуждестранна валута в черна чантичка. Тя беше шпионката, убийцата, съблазънта от тайнственото минало и, разбира се, лекият намек за пагубна еротична сила.

Тази жена познава мъжкия начин на мислене, казах си, докато тя прекосяваше бара и се настаняваше. Знае как разсъждава мъжът... и го използва.

— Тоест за каква я взе? — попита приятелят ми.

Свих рамене.

— За жена, която не си струва.

И така, започнах вяло да наблюдавам как мелодраматичните щрихи се сгъстяват. Тя запали цигара и дръпна замислено, като апатично примигаше с очи с тоталното отегчение на героиня от черно-бял филм.

Да, това е, казах си. Тя е *noir*^[1] във възможно най-лошия смисъл, тънка като филмова лента и точно толкова прозрачна по краищата. Погледнах си часовника. Време е да тръгвам, помислих си, време е да се прибирам, да се изтегна на леглото, да се потопя в мрачното си превъзходство, да се поздравя отново, че не съм се подхлъзнал по неща, които подхлъзват другите мъже.

Но беше само два сутринта, рано за мен, затова се повъртях в бара и се почудих, някак разсеяно и без почти никакъв интерес, дали тя не би могла да предложи и нещо друго освен тази демонстрация в смисъл „вижте ме колко съм опасна“.

— И после какво? — любопитства приятелят ми.

После тя посегна към чантата си, извади малко черно тефтерче, отвори го, написа нещо и ми подаде бележката.

Разбира се, листчето беше сгънато. Разгънах го и прочетох написаното: *Знам какво знаеш за живота.*

Точно такъв тип глупости очаквах, затова чевръсто надрасках отговор на гърба и го плъзнах обратно по бара към нея.

Тя го разгърна и прочете: *Не, не знаеш. И никога няма да узнаеш.* Сетне, без дори да вдигне очи, драсна мълниеносен отговор и като ми прати бележката по бара, бързо си събра нещата и се насочи към вратата. Листчето тръгна от ръка на ръка и когато най-накрая стигна до мен, тя вече беше напуснала заведението.

Разгънах го и видях отговора ѝ: „4+“.

Гневът ми бликна. 4+?! Как смее! Завъртях се на високия стол и се изстрелях навън, където я открих нехайно облежната на ниската желязна ограда около бара.

Размахвах бележката под носа ѝ.

— Как да го разбирам? — попитах настойчиво.

Тя се усмихна и ми предложи цигара.

— Чела съм книгите ти. Ужасни са.

Не пуших, но все пак взех цигарата.

— Значи си критик?

Тя не реагира на въпроса ми.

— Пишеш прекрасно — каза, докато палеше цигарата ми с червена пластмасова запалка. — Но идеята ти е кофти.

— Коя идея имаш предвид?

— Единствената ти идея: че каквото и да правим, накрая всичко свършва зле. — Лицето ѝ се изопна. — Така че ето какво ти предлагам. Това, дето ти го написах, че знам какво знаеш за живота — не беше съвсем вярно. Всъщност знам повече.

Дръпнах здраво от цигарата.

— Е, какво е това — среща ли?

Тя поклати глава и внезапно очите ѝ станаха мрачни и тъжни.

— Не — отвърна. — По-скоро любовна авантюра.

Понечих да заговоря, но тя вдигна ръка и ме спря.

— Бих могла да го направя с теб, разбираш ли — прошепна, а гласът ѝ звучеше гробовно. — Защото знаеш почти колкото мен, а аз искам да го направя с човек, който знае поне толкова.

От погледа в очите ѝ разбрах точно какво иска да „направи“ с мен.

— Трябва ни пистолет — ухилих се.

Тя поклати глава.

— Никога не бих използвала пистолет. По-добре с хапчета. — Остави цигарата да се изплъзне от пръстите ѝ. — И трябва да сме в

леглото, заедно — добави прозаично. — Голи, в обятията си.

— Защо?

Усмивката ѝ беше нежна като светлина.

— За да покажем на света, че грешиш. — Почти се смееше. —
Че е възможен и добър край.

— Самоубийство? — попитах. — Наричаш това добър край?

Тя се разсмя и отметна коси.

— Това е единственият възможен добър край.

Тая съвсем е изперкала, помислих си, но за пръв път от години
насам бях любопитен да чуя още.

* * *

— Споразумение за самоубийство — прошепна приятелят ми.

— Да, точно това ми предложи. Но не веднага. Първо поиска да
направя нещо друго.

— Какво?

— Да се влюбя в нея.

— Била е сигурна, че ще стане така? Че ще се влюбиш в нея?

— Да, сигурна беше — отвърнах.

Но наред с това знаеше, че обикновено процесът е мъчителен, че
това е път, осеян с ями и капани. Затова беше решила да прескочи
етапа на ухажването, да се спаси от скучната размяна на купища
биографични данни. Ще започнем с физическия контакт, така каза.
Това щяло да бъде портата, през която да влезем един в друг.

— Е, значи отиваме в апартамента ми — заключи тя след това
кратко обяснение на ситуацията. — Трябва да се чукаме.

— Да се чукаме ли? — прихнах аз. — Май не си от
романтичките, а?

— Ако предпочиташ, съблечи ме ти — отвърна. — Ако пък не,
мога и сама.

— Май ще е по-добре ти сама — пошегувах се. — Така няма
опасност да ти изкълча рамото.

Тя се засмя.

— Малко ми е подозрително, когато някой мъж се справя много
добре с тая част. Почвам да си мисля, че е прекалено на ти с разните

му женски закопчалки, връзки и ципчета. И се чудя дали пък самият той не е носил такива дрехи.

— Господи — простенах. — Наистина ли си мислиш такива неща?

— Не бих могла да се справя с всички нужди — отвърна сериозно тя, като ме погледна убийствено.

По очите ѝ разбрах какво би искала да ме попита. Интересуваше я дали нямам някакви тайни желания или необичайни сексуални приумици, изобщо някакви „нужди“, с които не би могла да се „справи“.

— Напълно нормален съм — уверих я. — Нямам странни вкусове.

Изглеждаше някак облекчена.

— Вероника — представи се.

— Страхувах се, че няма да ми кажеш. Че ще влезем в една от ония истории, дето аз не знам коя си ти и ти не знаеш кой съм аз. Нали се сещаш, като два кораба, разминаващи се в нощта.

— Колко банално би било.

— Да, така е.

— Пък и аз вече знам кой си — додаде.

— Да, вярно.

— Живея съвсем наблизо — покани ме тя.

* * *

Както се оказа, жилището ѝ не беше точно „съвсем наблизо“, но все едно. Минаваше два сутринта и улиците бяха пуссти. Дори в Ню Йорк има улици, особено в Гринич Вилидж, които не са много натоварени, и след като хората отидат на работа или се приберат къщи, имаш чувството, че си някъде на село. Тази нощ дърветата от двете страни на улица „Джейн“ се полюшваха нежно на хладния есенен въздух, а аз си позволих да приема онова, което ми се стори, че тя ми предлага, и което, напук на всичките приказки колко е опасно, вероятно нямаше да е нищо повече от кратък еротичен епизод, най-много със закуска на сутринта — неангажиращ разговор на чаша кафе и кифлички. След което пътищата ни щяха да се разделят, защото

единият от нас щеше да поиска точно това, а на другия нямаше да му пука достатъчно, че да се опита да направи нещо различно.

— Водката е във фризера — каза тя, докато отключваше вратата на апартамента си, после прекрачи прага и светна.

Отидох в кухнята, а Вероника се отдалечи по страничния коридор. Хладилникът беше в дъното на стаята. Вратата на фризера беше отрупана със снимки на Вероника в компанията на нисък и плешив дребен мъж, явно превалил четирийсетте.

— Това е Дъглас — провикна се тя някъде откъм коридора. — Съпругът ми.

Жегна ме мрачно опасение.

— Няма го — додаде.

Опасението ми се изпари.

— Дано — измърморих и отворих вратата на фризера.

Когато я затворих, стиснал здраво в дясната си ръка обвитата в скреж бутилка, пак се озовах лице в лице със съпруга на Вероника. Сега забелязах, че Дъглас е трътлест, с дълбоки бръчки около очите и прошарени коси при слепоочията. Добре де, рекох си, вероятно кара петдесетте. Въпреки това лицето му беше момчешко. На снимките Вероника стърчеше над него, голото му теме едва стигаше до широките ѝ рамене. Тя присъстваше на всяка фотография, а ръката му неизменно я прегръщаше обичливо през кръста. Дъглас навсякъде се усмихваше с такава неподправена радост, обзет от щастие, източникът на което явно беше тя, фактът, че е с нея, че е неин съпруг, че когато е с нея, се чувства висок и тъмнокос, красив, остроумен и находчив, а защо не дори и мъничко елегантен. Сигурно точно това му даваше тя — илюзията, че я заслужава.

— Когато се запознахме, беше барман — обясни, влизайки в кухнята. — Сега продава софтуер.

Вдигна нереално дългата си и грациозна дясна ръка към шкафчето от нейната страна, отвори обикновената дървена вратичка и извади две най-обикновени чаши, които постави на обикновения плот. Чак тогава се обърна към мен.

— Още от самото начало си паснахме идеално — заяви.

Не би могла да го каже по-ясно. Дъглас беше мъжът, когото бе избрала за съпруг, защото бе открила у него качествата, които я караха да се чувства у дома си — когато си беше у дома — да бъде себе си,

когато е с него. Дори в живота ѝ да имаше голяма любов, тя бе предпочела Дъглас, защото той не ѝ налагаше да се променя по никакъв начин, не я караше да гримира душата си.

Внезапно установих, че изпитвам лека завист към пълничкия дребен мъж, към спокойствието, което той ѝ осигуряваше. Тя можеше да се отпусне в прегръдката му, да се успокои и да заспи.

— Изглежда... приятен човек — отбелязах.

Вероника не показва, че е чула думите ми.

— Пиеш я чиста. — Имаше предвид водката — очевидно беше забелязала предпочитанията ми в бара.

Кимнах.

— И аз.

Наля питиетата и ме поведе към всекидневната. Пердетата бяха спуснати плътно и изглеждаха леко прашни. Мебелите бяха по-скоро удобни, отколкото стилни. Имаше няколко саксии с цветя, повечето с изсъхнали краища. Човек имаше чувството, че ги чува как се молят за вода. Никакви кучета. Нито котки. Нямаше дори златна рибка, нито хамстери или змии, или бели мишки. Когато Дъглас отсъстваше, Вероника очевидно живееше сама.

Сама с книгите, които бяха навсякъде. Изпълваха всички лавици чак до тавана, бяха натрупани покрай четирите стени на стаята на купчини, които аха да се прекатурят. Авторите покриваха цялата гама — от класически произведения до последни бестселъри. Стендал и Достоевски се нареждаха до Ан Райс и Майкъл Крайтън. Открих няколко от собствените си стряскащи заглавия, скрити между Робърт Стоун и Патрик О'Браян. В колекцията ѝ липсваха исторически и социологически книги, както и поезия. Имаше само романи — художествена измислица като самата Вероника, героинята, създадена от самата нея, образа, в който бе решена да се превъплъти докрай. Тогава си помислих, че онова, което всъщност ми предлага, е изискано представление на нийоркски ексцентрик.

Докосна чашата си до моята, очите ѝ бяха спокойни.

— За онова, което ще направим — рече.

— Все още ли обсъждаме как ще се самоубием заедно? — пошегувах се, като сниших чашата си, без да отпия. — Що за игра е това, Вероника? Някакъв римейк на „Месец любов“ ли?

— Не те разбирам.

— Не се ли сещаш, оня глупав филм, в който умиращото момиче прибира в дома си младежа, живее с него един месец и...

— Никога не бих живяла с теб — прекъсна ме Вероника.

— Не исках да кажа това.

— А и не умирам — добави. Отпи бърза глътка, остави чашата си на масичката до дивана, а после се изправи, сякаш внезапно призована от някакъв невидим глас, и ми подаде ръка. — Време е да си лягаме — каза.

— Просто ей така ли? — попита приятелят ми.

— Просто така.

— Това е измислица, нали? — погледна ме изпитателно. — Съчиняваш си.

— Никой не би могъл да си съчини онова, което се случи после.

— И какво беше то?

Тя ме поведе към спалнята. Съблякохме се мълчаливо. Тя пропълзя под единичния чаршаф и потупа матрака.

— Ти си от тази страна.

— Докато Дъглас се върне. — Легнах до нея.

— Дъглас няма да се върне — каза тя, после се наведе и нежно ме целуна.

— Защо?

— Защото е мъртъв — отвърна спокойно. — От три години.

Така научих как съпругът ѝ бавно угаснал, повален от рака, който тръгнал от червата и постепенно обхванал черния дроб и панкреаса. Битката продължила шест месеца, през които Вероника била неотлъчно до него. Всяка сутрин преди работа го наглеждала, късно вечерта пак отскачала да го види и оставала до леглото му, докато се увери, че е заспал дълбоко, и накрая самата тя се прибирала и се пъхвала под завивките, за да поспи час-два, най-много три, преди да започне всичко отначало.

— Шест месеца е много време — рекох.

— Не е лесно да се грижиш за умиращ човек — отбеляза тя.

— Да, знам. Изживях го с баща си. Когато най-накрая си отиде, бях на ръба на силите си.

— О, нямам предвид във физическия смисъл — липсата на сън. Не това ме изтощи при Дъглас.

— Кое тогава?

— Да го накарам да повярва, че го обичам.

— А не го ли обичаше?

— Не — отвърна тя, а после отново ме целуна, този път малко по-продължително, колкото да имам време да си спомня, че преди броени минути ми спомена, че Дъглас продавал софтуер.

— Чакай малко. — Отлепих устните си от нейните. — Нали каза, че сега продавал софтуер.

— Да, така е — кимна тя.

— На други мъртъвци ли? — надигнах се и подпрях глава на ръката си. — Нямам търпение да чуя какво ще ми обясниш.

— Няма нищо за обясняване. Дъглас винаги е искал да продава софтуер. Затова вместо да казвам, че е на небето, предпочитам версията, че продава софтуер.

— Един вид, даваш на смъртта по-приятно име. И така не ти се налага да се изправиш срещу нея.

— Казвам, че продава софтуер, за да избегна разговора, който би последвал, ако спомена, че е мъртъв — остро отвърна Вероника. — Мразя да ме утешават.

— А на мен защо ми каза?

— Защото трябва да знаеш, че съм като теб. Сама. Че няма кой да скърби за мен.

— Значи отново се върнахме към самоубийството. Това ли е твоята тема — смъртта?

— Знаеш ли какво казва за смъртта Ларошфуко? — усмихна се тя.

— Ами не се сецам.

— Според него смъртта е като слънцето. Не можеш да я гледаш твърде дълго, без да те ослепи. — Тя сви рамене. — Но аз си мисля, че ако я гледаш непрекъснато, ако непрекъснато я сравняваш с живота, тогава имаш избор.

Претеглих я в обятията си.

— Малко си ми странна, Вероника — подкачих я.

— Напротив — поклати глава тя и продължи спокойно и уверено: — Аз съм най-нормалният човек, когото си срещал.

* * *

— И наистина беше така — казах на приятеля ми.
— Какво имаш предвид?
— Ами това, че никой преди нея не ми бе предлагал повече.
— Какво толкова ти предложи?

Онази нощ тя ми предложи хладния, сладък лукс на плътта си, целувка, която така преливаше от чувства, че се уплаших устните ѝ да не се възпламенят.

Правихме любов, но тя изведнъж спря и се отдръпна.

— Време е да поговорим — каза, после отиде до кухнята и се върна с две пълни чаши с водка.

— Да поговорим ли? — попитах, все още объркан от рязкото ѝ отдръпване.

— Не разполагам с цялата нощ — каза тя и ми подаде чашата.

Поех питието от ръката ѝ.

— Значи няма да посрещнем зората заедно?

Тя седна на леглото и кръстоса крака — гола, с хлъзгаво и гладко тяло, обляно от синкава светлина.

— Ти говориш много. — Чукна чашата си в моята. — Както и аз. — Надвеси се напред, очите ѝ светеха в тъмното. — Ето каква е работата. Когато човек говори много, накрая се изчерпва. Не му остават думи за нищо важно. Реди само лъскави слова. Изкусни. Повърхностни. Тогава осъзнаваш, че си стигнал до предела на възможностите си, че отгук нататък не можеш да предложиш нищо друго, освен празни приказки.

— Малко е грубичко, не мислиш ли? — Отпих глътка водка. — А и кое е противоположното на говоренето?

— Мълчанието — отвърна Вероника.

— Вероника — прихнах аз, — та ти съвсем не си мълчалива.

— Всъщност обикновено съм — отвърна тя.

— И какво прикрива мълчанието ти?

— Гнева — отвърна тя без никакво колебание. — Яростта.

Лицето ѝ се изопна и аз си помислих, че гневът, който внезапно я изпълни, ще възпламени косата ѝ.

— Разбира се, има и други начини да стигнеш до мълчанието — продължи тя и отпи отривисто от чашата си. — Дъглас го направи, при това без да бъде многословен.

— Ами как тогава?

— Чрез страданието.

Очаквах долната ѝ устна да затрепери, но не стана така. Потърсих влага в очите ѝ, но те бяха сухи и спокойни.

— Чрез ужаса, който изпитваше — добави тя. Отправи поглед към прозореца, остана известно време втренчена натам, после се обърна към мен. — През последната си седмица не промълви нито дума. Така разбрах, че времето е дошло.

— Време за какво?

— Време да започне нова работа.

Сърцето ми сякаш спря за миг.

— В... софтуерния бизнес ли?

Тя запали свещ, постави я на тясната лавица над нас, после отвори най-горното чекмедже на масичката до леглото, извади пластмасова кутийка с хапчета и я разтърси, за да чуя сухото потропване.

— Възнамерявах да му ги дам — обясни, — но не остана време.

— Как така не остана време?

— Разбрах по лицето му — отвърна тя. — Живееше като човек, който вече е под земята. Сякаш беше заровен и чакаше да му свърши въздухът. Такова страдание имам предвид, такъв ужас. Знаех, че не би понесъл дори една допълнителна минута.

Тя остави хапчетата на масичката, сграбчи възглавницата, върху която бе лежала, леко я разпуха и я притисна към лицето ми, после я отлепи, при което изпитах странното чувство, че се връщам обратно към живота.

— Повече от това не можах да му предложа — отрони, после отпи нова голяма глътка от водката. — Не можем да предложим почти нищо.

При нея тъмнината е истинска, моята е само привидна, помислих си с внезапна, опустошителна яснота.

* * *

— И какво направи? — попита приятелят ми.

— Докоснах лицето ѝ.

— А тя?

Тя грубо отблъсна ръката ми.

— Не става въпрос за мен — рече.

— В момента най-важната си ти.

— Глупости — сбърчи лице тя.

— Така е.

— Значи положението е още по-зле — кисело продума тя. Очите ѝ, тъмни и стоманени като пушечни дула, се завъртяха нагоре, после се спуснаха надолу. — Имах предвид теб. И няма да се оставя да ме заблудиш.

— Животът е заблуда, Вероника — свих рамене аз.

Очите ѝ се изпълниха с напрежение.

— Не е вярно и ти го знаеш — изсъска тя. — И точно затова си лъжец, и книгите ти са лъжа. — Гласът ѝ беше толкова твърд и безмилостен, че ме преряза като вятър. — Ето каква е работата: ако наистина се чувстваше така, както твърдиш в книгите си, щеше да се самоубиеш. Ако всичко това наистина беше вътре в теб, дълбоко в теб, не би преживял дори един-единствен ден. — Предизвикваше ме да я оборя, но тъй като не го направих, продължи: — Ти разбираш всичко, но не и себе си. И ще ти кажа какво за себе си не можеш да разбереш, Джак — не разбираш, че си щастлив.

— Да съм щастлив ли? — учудих се.

— Да, ти си щастлив — настоя Вероника. — Няма да го признаеш, но наистина е така. И така би трябвало.

После изброи от какво се състои моето щастие — добрия късмет, на който се радвах, здравето, парите, работата, която обичах, дребните постижения.

— В сравнение с теб Дъглас си нямаше нищо — отбеляза накрая.

— Имал е теб — подхвърлих предпазливо.

Лицето ѝ отново помръкна.

— Ако ще извърташ разговора все към мен, по-добре си върви.

Говореше сериозно и аз го знаех.

— Какво искаш от мен, Вероника?

— Искам да останеш — отвърна тя без колебание.

— Да остана?

— Докато взема хапчетата.

Спомних си какво ми каза на излизане от бара преди няколко часа: *Бих могла да го направя с теб, разбираш ли?*

Бях се заблудил, че има предвид да го направим заедно, но сега разбрах, че никога не ме е включвала в плановете си. Нямаше никакво споразумение. Имаше само Вероника.

— Ще го направиш ли? — мрачно попита тя.

— Кога? — прошепнах.

Тя взе хапчетата и ги изсипа в ръката си.

— Сега.

— Не — отвърнах и понечих да се изправа.

Тя ме натисна надолу, погледна ме с безмилостна решителност и аз осъзнах, че ще извърши каквото си е наумила, че няма начин да я спра.

— Искам да се махна от тая врява — каза и притисна едната си длан до дясното ухо. — Толкова е шумно.

Жестокостта на тези думи ми разкри пълните измерения на мъката ѝ, всичко, което не искаше да чува повече — дрънченето на всекидневното суетене, тътнещите повторения, писъците на понизшите от нея, наглата посредственост. Всичко това превърна непоносимото тракане на колелото в раздиращ душата рев. Тя искаше да сложи край, да се потопи в мълчание.

— Ще останеш ли? — попита тихо.

Знаех, че всяко възражение ще я порази като още повече шум, който не би могла да понесе. Щеше да ѝ прозвучи като звън на цимбали и да усилва безумната какофония, от която така отчаяно се опитваше да избяга.

— Добре — отвърнах.

Без да изрече и дума, тя започна да гълта хапчетата по две наведнъж, като ги прокараваше с бързи глътки водка.

— Не знам какво да ти кажа, Вероника — подхванах, след като изпи и последната таблетка и остави чашата на масичката.

Тя се сви в ръцете ми.

— Кажи ми онова, което казах на Дъглас. На финала това е всичко, което човек би могъл да предложи.

— Какво му каза? — попитах нежно.

— Тук съм.

Обвих още по-плътно ръцете си около нея.

— Тук съм.

Тя се сгуши в мен.

— Да.

* * *

— И значи остана? — попита приятелят ми.

Кимнах.

— А тя...?

— След около час. После се облякох и се щурах по улиците, докато не се озовах тук.

— Значи сега тя е...

— Отиде си — казах бързо и изведнъж си я представих как седи в парка срещу бара, спокойна и мълчалива.

— Не можа ли да я спреш?

— Как? — попитах. — Нямах какво да ѝ предложа. — Погледнах през витрината на бара. — И освен това за една истински опасна жена мъжът не може да бъде решение. Точно това я прави опасна. Поне за нас.

Приятелят ми ме изгледа особено.

— И какво ще правиш сега? — попита.

В далечния край на парка една двойка се караше — двамата си крещяха един на друг, юмруците на жената бяха във въздуха, а мъжът бурно клатеше глава. Можех да си представя как Вероника се отдалечава мълчаливо от тях.

— Ще мълча — отвърнах. — Доста дълго време.

Сетне се изправих и излязох навън, сред водовъртежа на града. Бях погълнат от обичайната врява, от целия хаос и бъркотия, но не изпитвах нужда да прибавям и собствените си фалшиви звуци към останалите.

Чувството беше странно опияняващо — осъзнах го, докато се насочвах към дома си, прегърнал тишината.

От дълбините на обгърналото я спокойствие Вероника ми предложи последните си думи:

Аз знам.

[1] Черна (фр.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.